

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 16 grudnia 2015 r.

Poz. 4388

WYROK NR II SA/RZ 1555/14
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W RZESZOWIE

z dnia 16 grudnia 2015 r.

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący WSA Krystyna Józefczyk Sędziowie WSA Elżbieta Mazur-Selwa NSA Małgorzata Wolska /spr./ Protokolant sekretarz sądowy Sylwia Pacześniak po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2015 r. sprawy ze skargi Sławomira Pitry na uchwałę Rady Miasta Tarnobrzega z dnia 23 września 1999 r. nr XIII/170/99 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały; II. stwierdza, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku; III. zasądza od Rady Miasta Tarnobrzega na rzecz skarżącego Sławomira Pitry kwotę 300 zł /słownie: trzysta złotych/ tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Uchwałą Nr XIII/170/99 Rady Miasta Tarnobrzega z dnia 23 września 1999 r., podjętą na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (aktualnie obowiązujący tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) oraz art. 26 ustawy z dnia 7.07.1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 – zwana dalej "ustawą") – uchwalony został Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego zespołu zabudowy usługowo-mieszkaniowej "Centrum" w Tarnobrzegu. Pismem z dnia 1 września 2014 r. (2.09.2014 r. – data wpływu do organu) Sławomir Pitra wezwał Radę Miasta Tarnobrzega do usunięcia naruszenia prawa jakiego "dopuszczono się" uchwałą Nr XIII/170/99 poprzez obrazę art. 10 ust. 1 pkt 1, pkt 2, pkt 6, art. 10 ust. 3, art. 18 ust. 2 pkt 2-4, art. 18 ust. 2 pkt 4 lit. e, pkt 5 lit. a) i b) oraz art. 18 ust. 3 ustawy; obrazę art. 7 Konstytucji RP w związku z art. 27 ust. 1 i art. 10 ustawy. W związku z nieudzieleniem przez organ odpowiedzi na ww. wezwanie w dniu 30 października 2014 r. (data wpływu do organu) Sławomir Pitra złożył skargę na uchwałę Nr XIII/170/99 Rady Miasta Tarnobrzega z 23 września 1999 r., w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego zespołu zabudowy usługowo-mieszkaniowej "Centrum" w Tarnobrzegu, wnosząc o stwierdzenie jej nieważności w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania sądowego. Motywy skargi są tożsame z argumentacją podniesioną w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa. Kwestionowanej uchwale skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa wymienionych w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa. Na wstępie wskazał, że posiada interes prawny w kwestionowaniu uchwały, bowiem jest właścicielem działek nr 1360/5-6 oraz 1361/7-8 położonych na terenie oznaczonym w Planie symbolami "3U" oraz "04 KN III". W rozwinięciu zarzutów skarżący wyjaśnił, że kwestionowana uchwała narusza art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy. Zgodnie z tym przepisem w planie należało określić przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnych funkcjach lub różnych zasadach zagospodarowania. W § 7 ust. 1 Planu określono przeznaczenie terenów oznaczonych symbolami 1MN-5MN a jednocześnie zapisem § 7 ust. 3 określono dopuszczalne przeznaczenie terenów o innym niż podstawowe przeznaczenie terenów oznaczonych ww. symbolami. Tymczasem niedopuszczalnym jest objęcie liniami rozgraniczającymi terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania bez rozgraniczenia tych terenów od siebie. Brak jest podstaw do ustalania "mieszanych" sposobów przeznaczenia terenów bez wyraźnego rozgraniczenia liniami rozgraniczającymi terenów o różnym przeznaczeniu lub o różnych zasadach zagospodarowania. Taka sytuacja zaistniała w ww. zapisie Planu, dotyczy to również zapisu § 9 ust. 1 i 3 oraz § 11 ust. 1 i 3 uchwały. Skarżący wskazał, że jest właścicielem działki której dotyczy zapis § 11, a zatem w chwili wejścia w życie planu winien mieć pewność jaka część działki została określona poszczególnym przeznaczeniem. Tymczasem nie wie jaka część działki (wielkość) i która część może być przeznaczona jako teren zabudowy usługowo-handlowej lub teren zieleni urządzonej, lub tereny urządzeń i sieci infrastruktury technicznej, lub o funkcji mieszkaniowej. W ocenie skarżącego kwestionowana uchwała narusza także art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy, bowiem wbrew obowiązкови określönemu tym przepisem nie wyznaczono linii rozgraniczających drogi publiczne. Zapis § 9 ust. 3 pkt 5 uchwały dopuścił dowolność w wyznaczaniu dróg publicznych na terenie oznaczonym w planie symbolami 1MU, 2MU, 3MU. W ocenie skarżącego kwestionowana uchwała narusza także art. 10 ust. 1 pkt 6 ustawy poprzez brak określenia maksymalnego i minimalnego wskaźnika intensywności zabudowy. Dotyczy to zapisów § 7, § 9, § 11 uchwały. Podejmując uchwałę w takim kształcie Rada Miasta Tarnobrzega wprowadziła do obrotu prawnego plan miejscowy dopuszczający swoisty "luz interpretacyjny" uzależniając możliwość realizacji inwestycji od bliżej nieokreślonych podmiotów uczestniczących w procesie inwestycyjnym związanych z realizacją planu. Natomiast nie określono ani maksymalnego ani minimalnego wskaźnika zabudowy. Sławomir Pitra wskazał także, że poprzez określenie w § 22 Planu stawki procentowej na poziomie "0", doszło do naruszenia art. 10 ust. 3 ustawy. Plan bowiem powinien określać stawkę procentową na podstawie której ustala się opłatę planistyczną. Nadto poprzez zapis § 15 ust. 5 doszło do naruszenia art. 7 Konstytucji RP oraz art. 27 ust. 1 w zw. z art. 10 ustawy poprzez przekroczenie ustawowych kompetencji przez organy gminy i poczynienie ustaleń, które nie należą do kompetencji tych organów. W § 15 ust. 5 Planu dopuszczono możliwość żądania, przez bliżej nieokreślony organ administracji samorządowej, od inwestora opinii Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków oraz sporządzenie ekspertyzy widokowej wpływu projektowanej inwestycji na krajobraz kulturowy i jej pozytywnego zaopiniowania przez Konserwatora. Skarżący wskazał, że na brak możliwości określania dodatkowych wymogów wskazuje aktualne orzecznictwo sądów administracyjnych. Obciążenie skarżącego nieuzasadnionymi kosztami, przy rezygnacji przez Radę z pobierania renty planistycznej, stanowi o naruszeniu interesu prawnego skarżącego. Także zapis § 16 ust. 4 Planu, poprzez nałożenie obowiązku uzyskania zgody zarządcy drogi na wykonanie zjazdu, narusza ostatnio wymienione przepisy. O lokalizacji zjazdów decyduje właściwy organ – zarządca drogi – w drodze decyzji administracyjnej. Nie jest zadaniem żadnego z organów gminy wypowiedzanie się na temat lokalizacji

zjazdów. Skarżący wskazał także, że kwestionowaną uchwałą podjęto z naruszeniem procedury jej uchwalania, tj. z naruszeniem art. 18 ust. 2 pkt 2-4, ust. 2 pkt 4 lit. e), art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a) i b) ustawy, mianowicie nie zawiadomiono o przystąpieniu do sporządzania planu, nie wystąpiono o uzgodnienie projektu planu do właściwego Komendanta Oddziału Straży Granicznej. Zamiast tego zawiadomiono o przystąpieniu do sporządzania planu i wystąpiono o uzgodnienia do innych pomiotów niż te wskazane przez ustawodawcę, a wymienionych w powyżej powołanych przepisach. W ocenie skarżącego takie działanie narusza zasadę legalizmu oraz art. 32 Konstytucji RP. Poprzez brak zawiadomienia go o wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu, jako właściciela działek objętych ustaleniami planu, doszło do naruszenia jego zindywidualizowanego interesu prawnego. Końcowo skarżący podniósł, że poprzez dopuszczenie zapisem § 21 zaskarżonej uchwały możliwości korekty przebiegu linii rozgraniczających tereny tras komunikacyjnych oraz ciągów infrastruktury technicznej bez zmiany planu miejscowego doszło do naruszenia art. 18 ust. 3 ustawy. Bez zachowania procedury zmiany planu miejscowego nie jest możliwa zamiana ustaleń planu, w tym korekta linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu. Poprzez taki zapis i możliwość bezprawnej ingerencji w prawo własności skarżącego doszło do naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów prawa oraz do naruszenia interesu prawnego skarżącego. W odpowiedzi na skargę Prezydent Miasta Tarnobrzega wniósł o jej oddalenie. Na wstępie Burmistrz wyjaśnił, że w dniu 21 lipca 2014 r. Sławomir Pitra zwrócił się o udostępnienie informacji publicznej w zakresie przekazania kserokopii dokumentacji prac planistycznych dot. MPZP uchwalonego uchwałą Nr XIII/170//99. Pismem z dnia 28 lipca 2014 r. wnioskowane dokumenty zostały udostępnione, jednakże omyłkowo przekazana mu została wersja uchwały, w której część zapisów została zakwestionowana przez Wojewodę Podkarpackiego. Po uchwaleniu planu, wprowadzone zostały poprawki wynikające z uwag organu nadzoru. Poprawiony tekst uchwały został opublikowany w Dz. Urz. Woj. Podkarp. natomiast na stronach Urzędu Miasta i geoportalu miejskim opublikowana została nieskorygowana wersja. Organ zaznaczył, że uwagi przedstawione przez Sławomira Pitrę odnoszą się zarówno do nieopublikowanej, jak i opublikowanej w Dzienniku Urzędowym wersji uchwały. Odnosząc się do zarzutów skargi organ wyjaśnił, że w § 7 (§ 6 tekstu w Dz. Urz.) w ust. 1 ustalono tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oznaczone symbolami 1-5 MN. W ust. 3 ustalono przeznaczenie dopuszczalne. Nie wskazano w jakiej części dopuszczalne przeznaczenie może uzupełnić przeznaczenie podstawowe. W takim wypadku stosuje się oznaczenie mieszane, np. MN/U, lub jak w przypadku zaskarżonej uchwały – MU, lub należy precyzyjnie określić w jakiej części przeznaczenie dopuszczalne może uzupełnić przeznaczenie podstawowe. Burmistrz wyjaśnił, że kwestionowana uchwała wydana została na podstawie przepisów ustawy z 1994 r., w której nie określono zasad tworzenia oznaczeń literowych. Dopiero w 2003 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jako nieprecyzyjne Burmistrz ocenił zapisy § 9 (§ 8 tekstu w Dz. Urz.) ust. 3 pkt 5 gdzie wskazano dopuszczenie lokalizacji dróg dojazdowych. W tym zakresie zapisy planu winny być jednoznaczne. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego braku podania wskaźnika intensywności zabudowy Burmistrz wyjaśnił, że w Planie zawarto wskaźniki dotyczące gabarytów zabudowy (szerokość frontów, wysokość budynków), brak natomiast wskaźników dotyczących intensywności zabudowy na poszczególnych terenach. Na konieczność określenia tych wskaźników wskazuje ustawa z 1994 r. Jako niedopuszczalne organ ocenił ustalenie stawki procentowej opłaty planistycznej na poziomie "0", na co wskazuje aktualne orzecznictwo sądów administracyjnych. W mpzp nie powinny także zostać zamieszczone ustalenia wynikające wprost z przepisów odrębnych. Niedopuszczalnym jest wskazywanie dodatkowych ustaleń wykraczających poza ramy określone innymi ustawami. Z powyższego powodu, jak zaznaczył organ w wersji opublikowanej w Dzienniku Urzędowym, zapisy § 15 uchwały zostały usunięte. Zapisy miejscowego planu nie powinny również zawierać warunków dotyczących lokalizacji zjazdów. Jak stwierdził Burmistrz "paragraf ten, w nowej numeracji, pozostał w wersji uchwały opublikowanej w Dz. U." Odnośnie pozostałych zarzutów wskazano, że Prezydent Miasta powinien wystąpić, po uprzednim zawiadomieniu, o uzgodnienie projektu planu do Komendanta właściwego oddziału Straży Granicznej. W dokumentacji brak takiego dokumentu. Natomiast pozostałe organy, którym przesłano projekt planu były właściwe do opiniowania i uzgadniania. Wyjaśniono, że w momencie projektowania planu działka nr 1361 (która uległa późniejszemu podziałowi) była własnością Gminy Tarnobrzeg, zatem brak było konieczności wysyłania stosownego zawiadomienia do właściciela. Jako niedopuszczalną Burmistrz ocenił zmianę przebiegu drogi (trasy komunikacyjnej) wyznaczonej w planie bez zmiany planu w takim trybie jak uchwalania planu. Burmistrz przyznał, że część ustaleń zamieszczonych w planie nie zgodna jest z obecną praktyką, jednakże podyktowana była ówczesnymi uwarunkowaniami i praktyką w projektowaniu miejscowych planów. Końcowo wyjaśnił, że po otrzymaniu wezwania do usunięcia naruszenia prawa, Gmina Tarnobrzeg poinformowała skarżącego o przystąpieniu do prac nad zmianą kwestionowanej uchwały. Z uwagi na procedurę obowiązującą przy uchwalaniu planu bądź też jego zmiany, dokonanie zmian w terminie 30 dni było niemożliwe. Organ wskazał,

że nie zgadza się jednakże z częścią zarzutów, co przesądzić ma o oddaleniu skargi. W piśmie procesowym z dnia 14 marca 2015 r., stanowiącym odpowiedź na wezwanie Sądu, Sławomir Pitra podtrzymał w całości skargę z dnia 20 października 2014 r. i sprecyzował, że zarzuty w niej podniesione dotyczą uchwały nr XIII/170/99 Rady Miasta Tarnobrzega z dnia 23.09.1999 r., opublikowanej w Dz. Urz. Wojew. Podkarpackiego z dnia 23.03.2000 r. Nr 21, poz. 157. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie zważył, co następuje; Stosownie do przepisów art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1647) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Kontrola aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dokonywana jest pod względem ich zgodności z prawem materialnym i przepisami procesowymi. Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.), zwanej dalej "P.p.s.a.", kontrola działalności administracji publicznej obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Sąd, jak wynika z art. 134 § 1 P.p.s.a. rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 P.p.s.a., Sąd stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Skarga Sławomira Pitry została wniesiona na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.). Stosownie do tego przepisu każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. W przeciwieństwie więc do legitymacji w postępowaniu administracyjnym poddanym regułom K.p.a. i w którym stroną może być każdy, czyjego interesu prawnego lub uprawnienia dotyczy postępowanie (art. 28 K.p.a.), uprawnionym do wniesienia skargi z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym może być jedynie podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone. Materia skarżonej uchwały (plan zagospodarowania przestrzennego) mieści się w pojęciu sprawy z zakresu administracji publicznej (zob. wyrok NSA z dnia 10.08.1992 r., IV SA 3723/92, Samorząd Terytorialny z 1994 r., s. 120; wyrok SN z dnia 30.06.1993 r., III ARN 28/93, ONSCP 1994/2/44). Nadto skarga poprzedzona została wezwaniem Rady Miasta Tarnobrzega do usunięcia naruszenia prawa (pismo skarżącego z dnia 1.09.2014 r.), a odpowiedź na to wezwanie nie została skarżącemu udzielona. Przesądziwszy zatem o dopuszczalności skargi, wniesionej w terminie określonym przepisem art. 53 § 2 P.p.s.a., Sąd zobowiązany był dokonać oceny, czy będąca przedmiotem skargi uchwała narusza interes prawny skarżącego, o którym mowa w cyt. wyżej art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Obowiązek bowiem uwzględnienia skargi powstaje dopiero wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego skarżącego jest związane jednocześnie z naruszeniem przepisów prawa, tj. obowiązującej w dacie uchwalania planu normy prawa materialnego. Naruszenie interesu prawnego, o jakim mowa w tym przepisie łączyć musi naruszenie subiektywnie pojmowanego interesu skarżącego (interes prawny powinien wynikać z przepisów prawa materialnego) z obiektywnym nieprzebrzeganiem norm prawnych powszechnie obowiązujących przez organ gminy (zob. wyrok NSA z dnia 9.06.1995 r., IV SA 346/93, ONSA 1996/3/125). W związku z powyższym nie ulega wątpliwości, że każdy skarżący, składając skargę na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym musi wykazać, iż w konkretnym wypadku istnieje związek pomiędzy jego własną, prawnie gwarantowaną (a nie wyłącznie faktyczną) sytuacją, a skarżoną przez niego uchwałą, czyli zachodzi związek polegający na tym, że uchwała narusza (pozbawia) lub ogranicza jego interes prawny (uprawnienie). Należy przy tym podkreślić, że art. 91 ustawy o samorządzie gminnym statuuje zasadę, iż tylko istotne naruszenia prawa skutkują nieważnością uchwały. Sąd, w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, kierując się omawianym kryterium, w części podzielił zarzuty i argumentację skargi, co obligowało go do wyeliminowania zaskarżonej uchwały z obrotu prawnego. Znamienne w niniejszej sprawie jest również to, że w odpowiedzi na skargę Prezydent Miasta Tarnobrzega "zgodził się z częścią zarzutów podnoszonych w przedmiotowej skardze", informując jednocześnie o przystąpieniu przez Gminę Tarnobrzeg do prac nad zmianą przedmiotowej uchwały. Nadto pełnomocnik organu przed Sądem przychylił się do skargi i wniósł o stwierdzenie nieważności planu w całości, wyjaśniając przy tym m.in., iż otworzy to drogę do zagospodarowania terenu objętego planem (który nie spełniał funkcji i nie pozwalał na rozwój miasta). Podejmując uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Rada Miasta Tarnobrzega zobligowana była działać w granicach upoważnienia ustawowego i w zakresie przyznanых jej ustawowo kompetencji wynikających z przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym. Gmina, dysponując z mocy art. 4 ust. 1 tej ustawy tzw. władztwem planistycznym, mogła stanowić o przeznaczeniu i zasadach zagospodarowania terenu, jednakże winna to czynić w granicach obejmującego prawa. Granice władztwa planistycznego gminy

wyzaczyły bowiem obejmujące przepisy prawa. Rada Miasta winna więc przestrzegać zakresu upoważnienia udzielanego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego (jakim jest plan zagospodarowania przestrzennego) i nie wkraczać w materię regulowaną ustawą. W sprawie niniejszej, gdzie kwestionowane są przez skarżącego rozwiązania planistyczne odnoszące się do zagospodarowania (przeznaczenia) w szczególności nieruchomości stanowiących jego własność (działek nr 1360/5-6 i 1361/7-8), położonych w terenie oznaczonym symbolami "3V" i "04KNIII", niewątpliwie został naruszony zaskarżoną uchwałą interes prawny skarżącego, na skutek naruszenia przepisów prawa. Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustala się, w zależności od potrzeb, przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnych funkcjach lub różnych zasadach zagospodarowania. Kwestionowanymi przez skarżącego postanowieniami § 6 ust. 1 uchwały ustalono tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oznaczone symbolami 1MV-5MN, ustalając w ust. 3 przeznaczenie dopuszczalne jednakże bez wskazania w jakim zakresie to przeznaczenie dopuszczalne może uzupełniać przeznaczenie podstawowe. Sąd podziela stanowisko skarżącego, iż brak jest podstaw do ustalenia "mieszanych" sposobów przeznaczenia terenów bez wyraźnego rozgraniczenia terenów o różnym przeznaczeniu. Zdaniem Sądu, linie rozgraniczające powinny być jednoznaczne co do przebiegu oraz muszą być wiążące. Wprawdzie jedna strefa może być w planie przeznaczona dla realizowania więcej niż jednej funkcji, jednakże "wielofunkcyjność" stref w żadnej mierze nie podważa wymogu wykreślenia w planie sztywnych linii rozgraniczających obszary o różnym przeznaczeniu. Przebieg tych linii może zmienić rada, poprzez nowelizację planu. Jak podkreśla się w orzecznictwie, plan nie jest sporządzany wyłącznie na użytek organów gminy, lecz przeciwnie – jako akt prawa miejscowego ma umożliwić właścicielowi działek położonych na terenie objętym planem, decydowania z adekwatnym wyprzedzeniem w sprawach dotyczących tych działek. Tym samym nieprecyzyjny zapis ust. 3 § 6 uchwały (z czym zgodził się organ) naruszył wspomniany wyżej przepis ustawy. Słuszny jest też podniesiony w skardze zarzut naruszenia art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy zapisem § 8 ust. 3 pkt 5 uchwały, który – również wg odpowiedzi na skargę uznany za zapis nieprecyzyjny – ocenić należało za niezgodny z prawem. Przyjętą w odpowiedzi na skargę argumentację skarżącego, wspierającą kwestionowany przez niego zapis § 14 ust. 4 uchwały (wymagający uzyskania zgody zarządcy drogi na wykonanie zjazdu z drogi wojewódzkiej), Sąd również akceptuje. Nie budzi wątpliwości Sądu sprzeczność zapisu § 19 skarżonej uchwały z przepisem art. 18 ust. 3 ustawy. Trafnie przy tym zaznaczył skarżący, iż korekta przebiegu linii rozgraniczających tras komunikacyjnych i ciągów infrastruktury technicznej bez zmiany planu miejscowego nie jest możliwa. Z zarzutem skarżącego w tym zakresie zgodził się Prezydent Miasta, jak również za niedopuszczalne uznał ustalenie w § 20 uchwały stawki procentowej służącej do naliczenia opłaty za wzrost wartości nieruchomości objętych planem w wysokości 0 % wzrostu wartości nieruchomości. Taki zapis wspomnianego wyżej § 20 skarżonej uchwały sprzeczny jest z art. 36 ust. 3 ustawy (wyklucza on możliwość zastosowania stawki zerowej). Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym uchwały organów gminy zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy składu organu, chyba że ustawa stanowi inaczej. Mimo skierowania przez Sąd wezwania do Prezydenta Miasta Tarnobrzega o nadesłanie protokołu z sesji Rady wraz z listą obecności, a także zobowiązania pełnomocnika organu (na rozprawie w dniu 25.02.2015 r.) do przedłożenia takiej listy (nadesłano wcześniej wraz z w/w protokołem listę gości obecnych podczas sesji Rady Miasta) – żądana lista nie została dołączona do akt sądowych. Oznacza to, że nie było możliwe skontrolowanie przez Sąd, czy skarżona uchwała została podjęta z zachowaniem wymogu określonego cyt. wyżej art. 14 ust. 1a nie jest to okoliczność nieistotna. Mając zatem na uwadze niewykonanie tego wezwania przez organ, a także niewątpliwie naruszenie interesu prawnego skarżącego na skutek naruszenia przepisów prawa i stanowisko organu w tym zakresie, Sąd w pkt I sentencji wyroku orzekł na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a., a w pkt II sentencji wyroku stosownie do art. 152 P.p.s.a. O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 200 P.p.s.a.

Kierownik Sekretariatu Wydziału II

Mariusz Stanisław Bieszczad